

14- III - 40. 1

Estimada Mercè. Estava tan ben
dit rot el que deies a la Dolars
Dafila, que a penes he sabut tro-
bar manera d'afegir-li res. La ter-
tera Dolars, quan la jelicites? Si
l'escrigues, o li telefones li diras
per molts anys de la mera part.
La li has acabat la puntes?

Fa molts dies que no he
parlat amb la Maria, i no tinc
la mena idea de les seves inten-
cions. La tera suggestió ni ha
deixat inquiet. Ja saps que sóc
molt obús en les qüestions de sen-
timent, i la mera opinió en
casos així risca molt de ser bàrbana.
Penso que si ella decidís anjar la
tornada a casa Rey nés, d'en

Tenir els seus motius. D'altra banda,
no veig, tampoc que, a la tornada
del viure viatge, ella hagi sofert
tant com per a tremolar davant
la perspectiva d'un sejour. Sens
dubte, devia passar uns dies més
engarada, però no veus que val
la pena? I, tot comptat i debatut,
l'anada i la tornada, no és un
record, ara, molt agradable? És clar
que tu vius molt més íntimament
per d'ella, i podries veure molt
millor el seu estat d'ànim que jo.

Amb mi, potser per no augmentar-me
el men, ~~o~~ no demostra jaire el
seu enganament, i és rar que la
vegi d'altra manera que amb el
sorrisine als llavis. Així és que
no puc justjar.

Ara, la probabilitat d'una negativa

14-11-40 b

14-III-40 2

a Ginova, no seia tant per ara com
per més endavant? Però, estiguis se
guna, ara o llavors, la Maria la
soportaria bé.

La Pilar Noygues ha estat tocant
a dojo, avui. No sentit uns hocsos
de patètica bastant a la ~~descabellada~~
manera de la terra parenta de la
Providència, i, molt poc, fins i tot
una veu bastant apadable que
cantava.... la Presó de L'Esidal
m'ha fet un salt el cor.

Merci, perdona'm, però he de parlar
la te de la la Chinilla, encara
que se' que t'espavorirà el cor.
El seu interès per mi m'ha deixat
tot ran. Suposo que devia veure la
abans de quans de sis. A aquella
hava ja em vaig abocar a la galeria,
i la vaig veure a la galeria d'en

J. ms, recalçada cara a llevant, i tota abstracta. Ja no portava cap flor d'aur sobre el cos. Vaig mirar-la una estona, però ni em veia. Llavors la vaig saludar en veu alta i tingué un sobressalt.

-Hola, què tal, quant temps, etc etc.
Beu ah! Llavors, sent una cosa negra i roja, una mena de vi negre lleonès, que afehi amb una veu melancòlica -l'aurora Jones, què valent, ja us aturieu...
Si, merci, si, en Petit! que estava viu a vi, cara a ponent, recalcat al'embèi pontu al men de la saleria d'en J. ms.

Ja veus on se'n van a l'esteja. Vaig caminar quatre paraules amb ells, però vaig sentir tan agradaient que els destorbava que me'n vaig tornar al dit.

L'airó es tot. continua lent hordat, que joestic vejam que ni en peido.

16-III-40

25

den

INFORME

Diario